

Где је место Украјини?

Пише: Андрес Ортега
среда, 02 април 2008 15:13

Након захтева Украјине да се прикључи НАТО-у, у чему су је свесрдно подржале Сједињене Државе, Европљани су били као поливени хладном водом, јер међу њима неки - попут Немачке и Француске - тај захтев сматрају, у најмању руку, преурањеним. Међутим, Европа, Украјина, а ни Русија нису одговориле на питање где би Украјини заправо требало да буде место. Европа неће бити јединствена, каже генерални секретар НАТО-а, Јап де Хоп Схефер, све док се не усагласи око тога „где се неке земље налазе и где им је место“.

На овонедељном Самиту НАТО-а у Букурешту, очекује се позитивна оцена о прикључивању три нове чланице: Албаније (да ли ће имати значаја проблем на Косову?), Хрватске и Македоније (уколико се с Грчком реши питање око њеног имена). Међутим, изненада, председник и премијерка Украјине, Јушченко и Тимошенко, износе на сто своје жеље, уз обећање да неће бити страних база (јер је то Уставом забрањено). Будући да је ово за Буша последњи самит Атлантског савеза, он жели да ово питање врати у колосек увођењем *путоказа* или Акционог плана за чланство (MAP), што ће чинити део његове оставштине. За време Бушових мандата, у НАТО је приступило десет нових земаља: Бугарска, Словенија, Словачка, Естонија, Летонија, Литванија и Румунија, којима треба придодати и три нова нестрпљива кандидата. Али са Украјином (и Грузијом, која носи посебну и комплексну проблематику) „НАТО може гадно да се превари“, наводе европски извори.

На предстојећем Самиту у Букурешту, први пут ће присуствовати још увек актуелни председник Русије, Владимир Путин. Украјинско питање подиже тензије. Русија и Украјина имају сувише блиске односе, те би перспектива уласка Кијева у НАТО могла да изазове озбиљне проблеме. Постоји на стотине километара додирних тачака између ове две земље без јасно одређених граница. Чланство би их обавезало на дефинисање тих граница и на одвајање неких градова и војне индустрије.

Није у питању само то што НАТО ствара границе међу Русима – нити што им одобрава неприхватљиво право на вето – већ се ради и о томе да ни сами Украјинци нису расположени за улазак у Атлантски савез. На основу разних испитивања, више од половине становништва је против и само мање од 20 посто је за. Дошло је дотле да је због иницијативе званичних кругова, опозиција изазвала бојкот у парламенту, који је решен прихватањем компромиса о евентуалном референдуму. Украјина мора сама да одлучи шта жели и управо због тога је подељена.

Где је место Украјини?

Пише: Андрес Ортега
среда, 02 април 2008 15:13

Већина Украјинаца је за улазак у Европску унију, али, због *терета услед проширења*, ова перспектива је тренутно изван видокруга ЕУ и Украјине. Неки Европљани, као што су Немци и Французи, противници су антируског дискурса који заговарају Вашингтон и друге престонице. У сваком случају, мисле да се претходно морају смањити тензије у региону, па да се потом на дневни ред ставе питања Украјине и Грузије.

Не само да се Савез шири, већ се у његовом окружењу налазе могући сарадници ако не и чланови, као што су Аустралија, Јапан (по неким и Израел). То представља претварање Савеза у међународну мрежу безбедности. Кина још увек није изнела своје примедбе, али уколико се Савез својим ширењем приближи њеним границама, мораће да се огласи.

Осим тога, НАТО, који 2009. пуни 60 година постојања, треба да размисли шта жели да постане и чиме да се бави, а на примеру Авганистана можда већ показује да није дорастао обављању задатака које је себи одредио. На предстојећем Самиту би требало изнети стратешки концепт у вези са Авганистаном, у коме ће стајати уверљиво објашњење зашто, како, са којим циљевима и с каквом стратегијом делује НАТО, будући да се у неким европским земљама све више изражава противљење због учествовања у рату у тој далекој земљи.

НАТО још није начисто с тим да ли Русија припада Западу или остатку света (*The West or the rest*).

).
С

а проширењем НАТО-а – које су руска власт и народ оценили као антируско – „Савез добија територије, али губи Русију“, примећују неки руски званичници. У ствари, изгледа да свако проширење Атлантског савеза доводи до слабљења прозападно оријентисаних снага у Русији, мада се Савез номинално не поставља као претња Русији. Заправо, Запад тренутно представља најмању претњу Русији од времена Наполеона. Мада често перцепција говори много више од реалности.

(El Pais, 31.03.2008.)

http://www.elpais.com/articulo/internacional/debe/estar/Ucrania/elpepiint/20080331elpepiint_9/Tes